

[L. Rasmussen.]
kom Venstre og det konservative Folkeparti og sagde: Det er rigtigt, det kan vi ikke. Men her har vi nu en Ordning, og denne Ordning kan vi gennemføre. Og saa staar vi i Dag med en Trediedel af det, vi skulde have, til Trods for at Ordningen skulde være gennemført i Løbet af 5 Aar! En og anden vil maaske sige, at det er, fordi vi har haft socialdemokratiske Ministre i 2½ Aar. Forsvarsministeren vil ikke sige det, thi han ved, at Nybygningskontoen for Flaaden i de to Aar, jeg havde Ansvaret, var 600 000—700 000 Kr. højere end den, Ministeren selv har foreslaaet for indeværende Aar. Jeg praler ikke af dette, jeg gjorde Forsøg paa at komme længere ned, men jeg manglede Magten dertil. Ministeren havde Magten og gennemførte Nedsættelsen, saa Beløbet i Dag er 2,8 Mill. Kr. Det skulde have været 8,6 Mill. Kr. aarlig i 10 Aar, for at man kunde naa op paa Standarden. Det er de Herrer's militære Standpunkt, belyst af Militærlovene.

Vi sagde i 1922, som vi sagde i 1909: Hvis Stormagterne tæner sammen med det Flaademateriel, de har, er det haabløst for Danmark at tænke paa at kunne agere med — ganske haabløst. Vi er ude af Stand til at kunne udrette noget, hvis det sker. Men hvad sagde Venstre? Venstre erklærede: Vi er i Stand til det, og vi vil gøre det ved Ordningen af 1922.

Vi har foreslaaet at afruste. Jeg tror, det vilde være værdigere for de Herrer fremfor at opstille en Ordning, der intet betyder, der er ubrugelig, at sige: Vi magter intet, vi afruster! Saaledes ligger Landet.

Hvad sker der her? Der sker dette, at de Konservative i Folketingets Finansudvalg vidste, at denne Ordning betyder, at Flaadens Ydeevne er nedsat til en Trediedel af, hvad den skal være, et Minimum, som man selv erklærede for det absolut laveste; desuagtet gjorde man ikke det ringeste Forsøg paa at faa Beløbet forhøjet med blot to Øre. Det er de Konservatives Indsats i denne Sag. De har sammen med Venstre fuldkommen Ansvaret for de 2,8 Mill. Kr. Der er intet foretaget. Og hvorfor? Fordi de, ligesom de forleden ofrede Erhvervene paa Samarbejdets Alter, i Dag ofrer Landets Forsvar. Det er det store Offer, de maa bringe. De Konservative ved, at hvis de her vil prøve paa at lave Konflikt med Venstre, gaar det ikke, og derfor maa Landets Forsvar vige. Samarbejdet med Venstre er kostbarere end Landets Forsvar.

Saa vil den højtærede Minister sige:

Men jeg har dog stillet et Forslag, der gaar ud paa at forhøje Beløbet med 4 Mill. Kr. for Flaaden. Vi vidste, at dette Forslag er urigtigt, Ministeren har selv givet os Materialet og sagt: Saa gamle er de Skibe, vi har, og saa gamle maa de være, inden de er udtjente, og saa mange skal vi have i Fremtiden. Hvis Ministeren vil sætte sig hen og bruge blot 10 Minutter til at undersøge, hvad der skal bruges i 10 Aar, vil han se, at der skal bruges 65 Millioner i disse 10 Aar, og han foreslaar kun 4. Det er hele Systemet.

Jeg ser til min Glæde, at den højtærede Finansminister er til Stede. Jeg har nemlig et Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til ham. Ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget erklærede han:

„Det Budget“ — altsaa det militære Budget — „der her er opstillet, er da et Budget, som maa anses for et Normalbudget i Henhold til Forsvarslovene af 1922.“

Jeg vil spørge, om den højtærede Finansminister i Dag har den Opfattelse, han havde i Oktober; thi saa kan jeg ikke tænke mig, at han ved, hvad Forsvarsministeren har oplyst i Mellemtiden. Det er ikke noget Normalbudget, det har intet som helst med Militærlovene af 1922 at gøre. Det er ca. 10 Mill. Kr. for lavt. Jeg kan ikke angive det ganske nøje, men jeg tror ikke, det kommer langt under de 10 Millioner, hvis Hærløvene skulde gennemføres. Det er 5 Millioner højere for næste Aar end for indeværende Aar, det skulde være 10.

Jeg beklager, at den højtærede Udenrigsminister ikke er til Stede. Jeg ved, hvilken Pris Venstre og de Konservative sætter paa at høre Udenrigsministerens Udtalelser, og jeg har et Spørgsmaal at rette til ham. Da jeg fremsatte mit Afrustningsforslag, var den nuværende Udenrigsminister meget højtidelig i sit Angreb paa det, saa højtidelig, at han erklærede, at han havde holdt Raadslagning med sin Husstand og var derfor i Stand til at sige, at han og hans Hus hellere vilde dø end at se Afrustningsloven gennemført. Det sagde han med al den Højtidelighed, han kunde lægge deri. Da jeg nu, som sagt, ved, hvilken Pris Venstre og de Konservative sætter paa at høre Udenrigsministeren udtale sig om Forsvarslovene, vil jeg gerne spørge ham, hvad han mener. Jeg skal tillade mig ganske kort at oplæse, hvad Venstre sagde i 1922, da de havde gennemført deres Militærlove, som skulde sættes i Værk i Løbet af 15 Aar. Der skulde afgives Indberetning til Folkenes Forbund, og der